

[Lykketoft]

Det andet er rasende uinteressant, men jeg forstår godt hr. Fogh Rasmussens tilbøjelighed til at lade være med at beskæftige sig med det, der er denne dags reelle politiske problem.

Jes Lunde (SF):

SF markerede ved førstebehandlingen af disse lovforslag, at vi var enige i, at der var et væsentligt behov for at ændre regeringens økonomiske politik, så man kunne begynde at gøre noget ved betalingsbalancen og ved overforbruget her i landet. Den indstilling har vi stadig væk.

Vi har også været positive over for at overveje L 5 om nedsættelse af fradragsværdien på renter til forbrugslån som et led i en samlet løsning af betalingsbalanceproblemerne, og det er vi også fortsat.

Men jeg må så sige, at den måde, dette lovforslag er blevet behandlet på her i folketinget, har gjort det fuldstændig umuligt for os at rette op på den model, som regeringen har valgt at anvende.

Trods vores ønske om at gå konstruktivt ind i det, har det været sådan, at når SF har udarbejdet konstruktive ændringsforslag, som kunne rette op på de mange tilfældigheder og de mange urimeligheder i lovgivningen, så har vi først fået en meget sen reaktion på det fra Skatteministeriet. Faktisk var det sådan, at reaktionen fra Skattedepartementet på vores centrale forslag på området fik vi tre kvarter før der skulle afgives betænkning. Tre kvarter før der skulle afgives betænkning! Det er klart, at når man lancerer en sådan arbejdsstil over for den konstruktive opposition, så er det det samme som at sige: vi er ikke interesserede i ændringer.

Det samme mærkedes, da vi bad skatteministeren om at indhente forslag udefra fra nogle af de mange eksperter, som i aviserne har udtalt, at de kunne løse problemerne for os. Også her var svaret nedslående: skatteministeren havde ikke noget ønske om at indhente forslag udefra.

Jeg kan se i dag i dagbladet Børsen, at linjen er helt konsekvent, for her udtaler statsministeren: »Der bliver ikke rettet et komma, uanset hvor mange urimeligheder man kan komme med.« Det er selvfølgelig en konsekvent linje at have, men det er så

også en linje, der gør det inderlig uinteressant at råbe på alternativer fra oppositionen, når man overhovedet ikke er interesseret i at se alternativer, og når de alternativer, man ser, bliver kommenteret meget sent og dermed ikke kommer til at indgå i en reel behandling af lovstoffet.

Det synes vi fra SFs side er meget beklageligt. Vi er nemlig stadig væk principielt positive over for, at man bevæger sig ad de tankebaner, som regeringen har, men når man vil gøre det så kluntet, som man gør her, med så lidt sans for detaljen og med så mange urimeligheder, lægger man gift for at føre politik ad disse kanaler, og derfor må vi selvfølgelig til slut indstille det lovforslag, regeringen har lavet, til forkastelse.

De hovedproblemer, der er tilbage i denne lovgivning, er fortsat for det første vilkårligheden, hvormed hundredtusindvis af mennesker bliver ramt af denne lovgivning, selv om de har foretaget dispositioner, der til forveksling ligner dem, der ikke bliver ramt.

Der er desuden fortsat det problem, at lejere stilles ringere end ejere, der er fortsat det problem, at selvstændige erhvervsdrivende reelt holdes udenfor, fordi de kan belåne deres virksomhed uden at blive ramt af afgift, og endelig er der det problem i den måde, regeringen vil lovgive på, at man helt undtager de formuende, dem, der har en rørlig nettoformue. De kan jo være ligeglade med, at man lægger afgifter på forbrugslån, og de bliver ikke inddraget på nogen måde med hensyn til betaling i regeringens model.

Vi har fra SFs side prøvet at rette op på nogle af de urimeligheder, der er i lovforslaget, og vi har uden for betænkningen begrænset os til nogle mindre ting, som i hvert fald teknisk er overskuelige at lave på den korte tid, regeringen har villet give os til at lave disse ting. Det er dels ændringsforslag, som hjælper lejere ud af den forskelsbehandling, som lejere er udsat for i lovgivningen, dels ændringsforslag, som giver mulighed for at fritage renteudgifter vedrørende lån til erhvervelse af anparter i vedvarende energianlæg.

Endelig foreslår vi, at bagatelgrænsen sættes op fra de 25 kr. i lovforslaget til 200 kr., så vi fritager ca. 100.000 personer med meget små renteudgifter for at kværnes ind i disse modeller.